לְדִבְרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵין נִפְדִּין תְּמִימִים. [6] לְדִבְרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵין נִפְדִּין תְּמִימִים, [7] לְדִבְרֵי חֲכָמִים [8] נִפְדִּין תְּמִימִין. וְעוֹד, הָא בְּעָא מִינֵּיהּ רַבִּי יִרְמְיָה מֵרַבִּי זֵירָא, שְׁעִירֵי עֲצֶרֶת שֶׁקִּבֵּל דָּמָן בִּשְׁנֵי כּוֹסוֹת, וְנִזְרַק דָּמוֹ שֶׁל רִאשׁוֹן, שֵׁנִי לָמָּה הוּא בָּא; עַל טוּמְאָה שֶׁאוֹרָעָה בֵּין [זְרִיקָה שֶׁל] זֶה לְזֶה (נִזְרַק דָּמוֹ שֶׁל שֵׁנִי לָמָּה הוּא קָרֵיבִין); עַד כָּאן לָא מִיבַּעְיָא לֵיהּ אֶלָּא עֲשֵׂה דְּלְאַחַר שְׁחִיטָה, אֲבָל עֲשֵׂה דְּלְאַחַר הַפְרָשָׁה לָא קָא מִיבַּעְיָא לֵיהּ. דִּלְמָא אִם תִּימְצֵי לוֹמַר קָאָמַר: אִיתְּמַר, תּוֹדָה שֶׁשְּׁחָטָהּ לְשֵׁם תּוֹדַת חֲבֵירוֹ (כְּשֵׁרָה), רַבָּה אָמַר כְּשֵׁרָה, רַב חִסְדָּא אָמַר פְּסוּלָה. רַבָּה אָמַר כְּשֵׁרָה, תּוֹדָה לְשֵׁם תּוֹדָה נִשְׁחֲטָה; רַב חִסְדָּא אָמַר פְּסוּלָה, [9] לְשׁוּם שְׁלָמִים דִּידֵיהּ נִשְׁחֲטָה בָּעֵינַן. אָמַר רַבָּה, מְנָא אָמִינָא לַהּ, [10] דְּתַנְיָא, [11] ״וּבִשַּׂר זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו בַּיּוֹם הַקְרִיבוֹ אֶת זִבְחוֹ״ [12] וְגוֹ׳, אַבָּא חָנִין אָמַר מִשּׁוּם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, בָּא לְלַמֵּד, [13] תּוֹדָה שֶׁשְּׁחָטָהּ לְשֵׁם שְׁלָמִים שֶׁלְּמִים כְּשֵׁרָה, שְׁלָמִים שֶׁנִּשְׁחֲטוּ לְשֵׁם תּוֹדָה פְּסוּלִים; וּמַה הֶפְרֵשׁ בֵּין זֶה לְזֶה, [14] תּוֹדָה קְרוּיָה שְׁלָמִים, וְאֵין שְׁלָמִים קְרוּיִין תּוֹדָה; שְׁלָמִים לְשֵׁם תּוֹדָה פְּסוּלָה, [15] הָא תּוֹדָה לְשֵׁם תּוֹדָה כְּשֵׁרָה, מַאי לָאו דְּחַבְרִיהּ. לָא, דִּידֵיהּ. אֲבָל דְּחַבְרִיהּ מַאי, פְּסוּלָה, אַדְּתָנֵי שְׁלָמִים לְשֵׁם תּוֹדָה פְּסוּלָה, לִיתְנֵי תּוֹדָה לְשֵׁם תּוֹדָה, וְכָל שֶׁכֵּן שְׁלָמִים לְשֵׁם תּוֹדָה. שְׁלָמִים [16] לְשֵׁם תּוֹדָה דִּידֵיהּ אִיצְטְרִיךְ לֵיהּ, סָלְקָא דַּעְתָּךְ אֲמִינָא מִדְּתוֹדָה קְרוּיָה שְׁלָמִים שְׁלָמִים נַמִּי קְרוּיִין תּוֹדָה, וְכִי שָׁחֵיט לְהוּ לְשֵׁם תּוֹדָה לִיכְשְׁרוּ, קָא מַשְׁמַע לָן: אָמַר [17] רָבָא, [18] חַטָּאת שֶׁשְּׁחָטָהּ לְשֵׁם חַטָּאת כְּשֵׁירָה, לְשֵׁם עוֹלָה פְּסוּלָה. מַאי טַעְמָא, [19] וְשָׁחַט אוֹתָהּ לְחַטָּאת׳ אָמַר רַחֲמָנָא, וְהָרֵי חַטָּאת לְשֵׁם חַטָּאת נִשְׁחֲטָה; לְשֵׁם עוֹלָה [20] פְּסוּלָה. וְאָמַר רָבָא, [21] חַטָּאת שֶׁשְּׁחָטָהּ עַל מִי שֶׁמְּחוּיָּב חַטָּאת פְּסוּלָה, [22] עַל מִי שֶׁמְּחוּיָּב עוֹלָה כְּשֵׁרָה. מַאי טַעְמָא, [23] וְכִכֵּפֶר עָלָיו, [24] עָלָיו וְלֹא עַל חֲבֵירוֹ, חֲבֵירוֹ דּוּמְיָא דִידֵיהּ, בְּמִחוּיָּב כַּפָּרָה כְּמוֹתוֹ. וְאָמַר רָבָא, חַטָּאת [25] שֶׁשְּׁחָטָהּ עַל מִי שֶׁאֵינוֹ מְחוּיָּב כְּלוּם פְּסוּלָה, שֶׁאֵין לְךָ אָדָם בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאֵינוֹ מְחוּיָּב עֲשֵׂה, וְאָמַר רָבָא, חַטָּאת מְכַפֶּרֶת עַל חַיָּבֵי עֲשֵׂה מִקַּל וָחוֹמֶר, עַל חַיָּבֵי כְּרִיתוֹת מְכַפֶּרֶת, עַל חַיָּבֵי עֲשֵׂה לֹא כָּל שֶׁכֵּן. לְמִימְרָא דְּבַת מִינָהּ הִיא, וְהָאָמַר רָבָא, חַטָּאת שֶׁשְּׁחָטָהּ עַל מִי שֶׁמְּחוּיָּב חַטָּאת פְּסוּלָה, עַל מִי שֶׁמְּחוּיָּב עוֹלָה כְּשֵׁרָה.

מִקִּיבְעָא

חַטָּאת מְזִיד, לְשֵׁם חַטָּאת מְעִלָּה, פְּסוּלָה, הָנֵי עוֹלוֹת נִיהוּ. [26] וְאָמַר רָבָא, תַּרְתֵּי דְּרָבָא לְמָה לִי. וְיֵשׁ לוֹמַר, דְּהַךְ דְּסָכָא נְקוּ לְמִשְׁמוּעִינָן דְּשִׁיעוּי קוֹדֶשׁ אִיפְּקַע מִשִּׁיעוּי בְּעָלִים, אַע״ג דְּרָבָא לָא פְּיֵרֵשׁ הַסְּפוּקִים כְּדִבְרֵי [27] רָבִינָא פִּירְקִין (לְעֵיל דף ג:) דְּרַב יוֹסֵף בַּר מַתְּנָא רְמִי שִׁיעוּי קוֹדֶשׁ [28] וּמְעַנֵּי. [וְהָא [29] דְּלִקְמָן נְקוּ לְמִלְּגַן בַּחֲטָאוֹת. וְגַם מִשּׁוּם בְּעָלִים דְּאִמַּר כָּךְ דְּבָעֵי רָבָא ׳חַטָּאת מְלֵא פָּחוּ עַל הוֹדָיָה חַטָּת, דְּמַרְבָּעָה גְּרִיכִין לְהוֹדוֹת, כְּדְתָנְיָא בְּבְרָכוֹת (דף ח:), וּכְתִיב בְּהוּ (תְּהִלִּים קז) ׳וְיִזְבְּחוּ זִבְחֵי תוֹדָה׳ [30], וְשָׁחַט תּוֹדָה בִּשְׁעַת עֲלָיָתוֹ מִן הַיָּם לְשֵׁם תּוֹדָה שֶׁהִפְרִישׁ עַל יְלִיקָתוֹ מִבֵּית הַסְּלָעִים׳: חַטָּאת שֶׁשְּׁחָטָהּ לְשֵׁם חַטָּאת. כְּגוֹן חַטָּאת מְלֵא פָּחוּ לְשֵׁם חַטָּאת דְּס: כְּשֵׁרָה. וְעָלְתָה [31] לוֹ: פְּסוּלָה. כְּגוֹן חַטָּאת מְלֵא פָּחוּ לְשֵׁם חַטָּאת דְּס: כְּשֵׁרָה, וְעָלְתָה [32] לוֹ: פְּסוּלָה. בְּשִׁיעוּי בְּעָלִים, עַל מִנְתָּ לִזְרוֹק דָּמָהּ לְשֵׁם חֲבֵרוֹ הַמְחוּיָּב חַטָּאת כְּמוֹתוֹ: שֶׁאֵינוֹ מְחוּיָּב עֲשֵׂה. שֶׁלֹּא עָבַר [33] עֲשֵׂה, וּבְעֲשֵׂה שֶׁיָּךְ לְמִימַר חַטָּאת, כְּדִמְסַרֵּס לְהוּ אַחֵיל: וְאָמַר רָבָא חַטָּאת מְכַפֶּרֶת עַל חַיָּבֵי עֲשֵׂה. הַלְכָּךְ מְחוּיָּב כַּפָּרָה כְּמוֹתוֹ הוּא: לְמִימְרָא. דַּעֲשֵׂה בַּת מִינָהּ דְּחַטָּאת הִיא: וְהָאָמַר רָבָא כּוּ׳ עַל מִי שֶׁמְּחוּיָּב עוֹלָה כְּשֵׁרָה. מַלְמֵד לָהּ מִינֵיהּ הוּא, דְּהָא [34] עֲבֵירוֹת עֲשֵׂה בְּיָדוֹ, שֶׁהִפְרִישׁ עוֹלָה עֲלֵיהֶן:

מקיבעא

הָכָא ׳חַטָּאת׳, ל״ל מִילְּתָא דְּרָבָא דְּ׳חַטָּאת מְכַפֶּרֶת עַל חַיָּבֵי עֲשֵׂה׳, מִכְּמָה שְׁמַעְינָן לָהּ: [35] עַל חַיָּבֵי עֲשֵׂה דַּחֲטָאוֹת מְכַפֶּרֶת, אֶלָּא דְּאִיכָּא [36] הוֹאִיל וְעִיקָּרָא לְמִילְּתָא אַחֲרִיתִי קָאָתְיָא, וַאֲחַנֵי קָל וְחוֹמֶר לְקוּפְיָא:

עוֹלָה

[6] לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים. דכתיב ״ולא יעלו מן הדם לזרוק את דמם על המזבח״ ולא יעלו לכפר על המזבח. [7] לדברי חכמים נפדין תמימים. דכתיב ״ולא יעלו מן הדם לזרוק את דמם על המזבח״ ולא יעלו לכפר על המזבח. [8] נפדין תמימים. דכתיב ״ולא יעלו מן הדם לזרוק את דמם על המזבח״ ולא יעלו לכפר על המזבח. [9] לשום שלמים דידיה נשחטה בעינן. אמר רבה, מנא אמינא לה, דתניא. [10] ובשר זבח תודת שלמיו ביום הקריבו את זבחו. [11] אבא חנין אמר משום רבי אליעזר, בא ללמד, תודה ששחטה לשם שלמים שלמים בכשרה, שלמים ששחטו לשם תודה פסולים; ומה הפרש בין זה לזה, תודה קרויה שלמים, ואין שלמים קרויין תודה; שלמים לשם תודה פסולה, הא תודה לשם תודה כשרה, מאי לאו דחבריה. לא, דידיה. אבל דחבריה מאי, פסולה, אדתני שלמים לשם תודה פסולה, ליתני תודה לשם תודה, וכל שכן שלמים לשם תודה. שלמים לשם תודה דידיה איצטריך ליה, סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרויין תודה, וכי שחיט להו לשם תודה ליכשרו, קא משמע לן: אמר רבא, חטאת ששחטה לשם חטאת כשירה, לשם עולה פסולה. מאי טעמא, וכי ושחט אותה לחטאת׳ אמר רחמנא, והרי חטאת לשם חטאת נשחטה; לשם עולה פסולה. ואמר רבא, חטאת ששחטה על מי שמחויב חטאת פסולה, על מי שמחויב עולה כשרה. מאי טעמא, וכי כפר עליו, עליו ולא על חבירו, חבירו דומיא דידיה, במחויב כפרה כמותו. ואמר רבא, חטאת ששחטה על מי שאינו מחויב כלום פסולה, שאין לך אדם בישראל שאינו מחויב עשה, ואמר רבא, חטאת מכפרת על חייבי עשה מקל וחומר, על חייבי כריתות מכפרת, על חייבי עשה לא כל שכן. למימרא דבת מינה היא, והאמר רבא, חטאת ששחטה על מי שמחויב חטאת פסולה, על מי שמחויב עולה כשרה.

[12] לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים. [13] לדברי חכמים נפדין תמימים. ועוד, הא בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא, שעירי עצרת שקבל דמן בשני כוסות, ונזרק דמו של ראשון, שני למה הוא בא; על טומאה שאורעה בין [זריקה של] זה לזה (נזרק דמו של שני למה הוא קריבין); עד כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה, אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מיבעיא ליה. דלמא אם תימצי לומר קאמר: [14] תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה), רבה אמר כשרה, רב חסדא אמר פסולה. רבה אמר כשרה, תודה לשם תודה נשחטה; רב חסדא אמר פסולה, [15] לשום שלמים דידיה נשחטה בעינן. אמר רבה, מנא אמינא לה, דתניא. [16] ובשר זבח תודת שלמיו ביום הקריבו את זבחו. [17] רבא, [18] חטאת ששחטה לשם חטאת כשירה, לשם עולה פסולה. מאי טעמא, וכי ושחט אותה לחטאת׳ אמר רחמנא, והרי חטאת לשם חטאת נשחטה; לשם עולה פסולה. ואמר רבא, חטאת ששחטה על מי שמחויב חטאת פסולה, על מי שמחויב עולה כשרה. מאי טעמא, וכי כפר עליו, עליו ולא על חבירו, חבירו דומיא דידיה, במחויב כפרה כמותו. ואמר רבא, חטאת ששחטה על מי שאינו מחויב כלום פסולה, שאין לך אדם בישראל שאינו מחויב עשה, ואמר רבא, חטאת מכפרת על חייבי עשה מקל וחומר, על חייבי כריתות מכפרת, על חייבי עשה לא כל שכן. למימרא דבת מינה היא, והאמר רבא, חטאת ששחטה על מי שמחויב חטאת פסולה, על מי שמחויב עולה כשרה.

[19] לדברי רבי שמעון אין נפדין תמימים. [20] לדברי חכמים נפדין תמימים. [21] לדברי רבי שמעון אין נפדין אלמא דסכירא ליה לתלן לב בית מתנה עליהן [מנחות עט:]. לדברי ר״ש דליה לה לב ב״ד מתנה עליהם אם הוקרבו הוקרבו ואם לא יפדו אין נפדין תמימים אלא ירעו עד שיקחנו ואח״כ יעמדו [מנחות שם סח״י]. [המשך בהשמטות]

[22] לדברי רבי שמעון אין נפדין אלמא דסכירא ליה לתלן לב בית מתנה עליהן לב ב״ד מתנה עליהם [מנחות עט:]. לדברי ר״ש דליה לה לב ב״ד מתנה עליהם אם הוקרבו הוקרבו ואם לא יפדו אין נפדין תמימים אלא ירעו לדברי חכמים דאמרי יפדו דתנאי ב״ד מועיל בהן לדברי רבי שמעון אלא דאמרי יפדו דתנאי ב״ד מועיל בהן לדברי חכמים דאמרי אין נפדין תמימים אין נפדין תמימים אלא ירעו עד שיקחנו ואח״כ יעמדו בהן לדברי רבי שמעון אין נפדין אלמא דסכירא ליה לתלן לב בית מתנה עליהן לב ב״ד מתנה עליהם לדברי חכמים דאמרי